

Nr 29.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 (nr 632) angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl. samt till lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 19 juni 1919 (nr 367) om fri rättegång; givnen Stockholms slott den 16 januari 1953.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 (nr 632) angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl.; samt

2) lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 19 juni 1919 (nr 367) om fri rättegång.

GUSTAF ADOLF.

Herman Zetterberg.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås höjning av de ersättningar som av allmänna medel utgå till vittnen i brottmål m. fl. för inställelse vid domstol.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 (nr 632) angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl.

Härigenom förordnas, att 1 § lagen den 10 juli 1947 angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl. skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

1 §.

Då ersättning till vittne skall utgå av allmänna medel, skall resekostnadsersättning bestämmas enligt lägsta reseklassen i allmänna resereglementet samt med iakttagande i tillämpliga delar även i övrigt av föreskrifterna i samma reglemente. Ersättning för kostnad till uppehälle må utgå allenast i den mån vittnet kan antagas få vidkännas sådan kostnad och må för varje dag beräknas till högst *åtta* kronor eller, om utgift för nattlogi åsamkas vittnet eller domstolen eljest i särskilt fall med hänsyn till omständigheterna så prövar skäligt, till högst *femton* kronor. I ersättning för tidspillan må vittne tillerkännas högst *tjuvu* kronor om dagen. Sådan ersättning må dock ej utgå, med mindre anledning förekommer att vittnet går miste om inkomst eller eljest lider ekonomisk förlust. Har vittne för att kunna inställa sig nödgats anlita bistånd av vårdare eller annan, må ersättning efter enahanda grunder beräknas även för dennes inställelse.

Då ersättning till vittne skall utgå av allmänna medel, skall resekostnadsersättning bestämmas enligt lägsta reseklassen i allmänna resereglementet samt med iakttagande i tillämpliga delar även i övrigt av föreskrifterna i samma reglemente. Ersättning för kostnad till uppehälle må utgå allenast i den mån vittnet kan antagas få vidkännas sådan kostnad och må för varje dag beräknas till högst *tio* kronor eller, om utgift för nattlogi åsamkas vittnet eller domstolen eljest i särskilt fall med hänsyn till omständigheterna så prövar skäligt, till högst *aderton* kronor. I ersättning för tidspillan må vittne tillerkännas högst *trettio* kronor om dagen. Sådan ersättning må dock ej utgå, med mindre anledning förekommer att vittnet går miste om inkomst eller eljest lider ekonomisk förlust. Har vittne för att kunna inställa sig nödgats anlita bistånd av vårdare eller annan, må ersättning efter enahanda grunder beräknas även för dennes inställelse.

Vad nu — — — — — 36 kap. 8 § rättegångsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 19 juni 1919 (nr 367)
om fri rättegång.

Härigenom förordnas, att 4 § lagen den 19 juni 1919 om fri rättegång¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

4 §.

Har part — — — — — meddelas honom.

Om synnerliga skäl föreligga, må utöver resekostnaden traktamentsersättning tillerkännas parten med högst *åtta* kronor för varje dag, som erfordras för resan och vistelsen vid domstolen.

Om synnerliga skäl föreligga, må utöver resekostnaden traktamentsersättning tillerkännas parten med högst *tio* kronor för varje dag, som erfordras för resan och vistelsen vid domstolen.

Har part — — — — — för utgifterna.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953.

---

¹ Senaste lydelse av 4 § se SFS 1947: 633.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 december 1952.

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, STRÄNG, ERICSSON, LINGMAN, NORUP, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, anmäler efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet fråga om *ändring av bestämmelserna om ersättning av allmänna medel åt vittnen, m. m.* Föredraganden anför följande.

1951 års rättegångskommitté, som tillkallats för att verkställa en översyn av rättegångsbalken med därtill anslutande lagstiftning och administrativa författningar, har den 14 oktober 1952 avlämnat en promemoria angående ändrade bestämmelser om vittnesersättning m. m. Sedan promemorian varit föremål för remissbehandling, anhåller jag nu att få upptaga de i promemorian behandlade spörsmål som är av beskaffenhet att böra underställas riksdagen.

Gällande bestämmelser.

Jämlikt 36 kap. 24 § rättegångsbalken äger *vittne* rätt till ersättning för nödiga kostnader för resa och uppehälle samt för tidsspillan efter vad rätten prövar skäligt. Ersättning till vittne, som åberopats av enskild part, skall utgivas av parten. Har rätten självant inkallat vittne och är saken sådan, att förlikning därom är tillåten, eller är fråga om ansvar för brott, som ej hör under allmänt åtal, skall ersättningen utgivas av parterna en för båda och båda för en. I annat fall skall ersättningen utgå av allmänna medel. Om bestämmande av ersättning, som skall utgå av allmänna medel, skall gälla vad därom är stadgat.

I anslutning till stadgandena i 36 kap. 24 § har i 25 § samma kapitel stadgats, att den, som kallats till vittne, äger att i förskott erhålla ersättning för kostnader till resa och uppehälle. I 20 kap. 15 § föreskrives, att målsägande, som höres i anledning av åklagarens talan, äger, därest han icke biträtt åtalet eller eljest fört talan jämte åklagaren, rätt till ersättning och förskott enligt vad om vittne är stadgat.

Om bestämmande av ersättning, som skall utgå av allmänna medel, stadgas i lagen den 10 juli 1947 angående ersättning av allmänna medel till

vittnen m. fl. Enligt denna lag skall resekostnadsersättning bestämmas enligt lägsta reseklassen i allmänna resereglementet samt med iakttagande i tillämpliga delar även i övrigt av föreskrifterna i samma reglemente. Ersättning för kostnad till uppehälle må utgå allenast i den mån vittnet kan antagas få vidkännas sådan kostnad och må för varje dag beräknas till högst 8 kronor eller, om utgift för nattlogi åsamkas vittnet eller domstolen eljest i särskilt fall med hänsyn till omständigheterna så prövar skäligt, till högst 15 kronor. I ersättning för tidsspillan må vittne tillerkännas högst 20 kronor om dagen. Sådan ersättning må dock ej utgå, med mindre anledning förekommer att vittnet går miste om inkomst eller eljest lider ekonomisk förlust. Vad i lagen är stadgat om vittne skall även gälla målsägande som, utan att vara part, höres i anledning av åklagarens talan.

Enligt 2 § kungörelsen den 10 juli 1947 med bestämmelser angående vissa kostnader vid domstol äger den som av rätten eller åklagare kallats till vittne vid domstol att i *förskott* erhålla ersättning för kostnaden för resor från den plats där han vistas och tillbaka till denna. Förskottet skall beräknas enligt lägsta reseklassen i allmänna resereglementet. Kan det antagas att den inkallade kommer att få vidkännas särskild kostnad för uppehälle äger han tillika erhålla förskott å ersättningen därför med högst 8 kronor om dagen. Samma rätt till förskott äger vittne i fråga om kostnader i anledning av att vittnet av rätten förelagts att som förberedelse till vittnesförhöret besiktiga plats eller vidtaga annan åtgärd. Dessa regler gäller även i fråga om sådan målsägande som enligt vad förut sagts är jämställd med vittne.

Har part, som åtnjuter *fri rättegång*, förelagts att infinna sig personligen vid rätten, må parten enligt 4 § lagen den 19 juni 1919 om fri rättegång på begäran tillerkännas gottgörelse av allmänna medel för resekostnad enligt lägsta reseklassen i allmänna resereglementet, om han finnes icke själv kunna svara för kostnaden. Föreligger synnerliga skäl, må utöver resekostnaden traktamentsersättning tillerkännas parten med högst 8 kronor för varje dag som erfordras för resan och vistelsen vid domstolen.

1951 års rättegångskommitté.

Kommittén framhåller i sin promemoria, att enligt dess mening en höjning av de enligt 1947 års lag angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl. för uppehälle utgående maximibeloppen vore motiverad med hänsyn främst till levnadskostnadernas stegring. Kommittén föreslår sålunda, att traktamente skall kunna för varje dag utgå med högst 10 kronor eller, om vittnet åsamkats kostnad för nattlogi eller domstolen eljest i särskilt fall prövar skäligt, med högst 18 kronor.

Beträffande ersättningen för tidsspillan anför kommittén, att det vid tidpunkten för tillkomsten av gällande bestämmelse om en maximiersättning av 20 kronor om dagen torde ha varit ganska sällsynt att full gottgörelse icke kunde beredas arbetstagare inom denna gräns. Nu vore emellertid förhållandena annorlunda, och stora grupper av arbetstagare kunde nå en dagsinkomst överstigande 20 kronor. Det måste därför framstå som

önskvärt att höja beloppet. Kommittén föreslår, att ersättningen skall kunna utgå med högst 30 kronor. Kommittén har tillagt, att den är medveten om att detta belopp ej är tillräckligt i samtliga fall, men har funnit det uppenbart, att en viss maximering av ersättningen är nödvändig.

I samband härmed har kommittén gjort vissa uttalanden om nödvändigheten av att vid tillämpningen av bestämmelserna om vittnesersättning av allmänna medel iakttaga sparsamhet. Här om har kommittén anfört:

Av hänsyn såväl till det allmänna som till de parter, vilka kunna bli förpliktade att till statsverket återgälda vittneskostnaderna, är det av vikt att vittnesersättningarna hållas inom rimliga gränser. Det är en ofta gjord iakttagelse, att den högsta ersättningen i stor utsträckning också blir den faktiskt utgående. Kommittén vill därför framhålla nödvändigheten av att domstolarna vid prövningen av framställda ersättningsanspråk ej utdöma högre ersättningsbelopp än som verkligen är påkallat. Domstolarna böra dock i allmänhet ej kräva någon bevisning genom intyg eller dylikt om den utgift eller den förlust, som åsamkats vittnet på grund av inställelsen, eftersom sannolikheten av vittnets uppgift därom i de flesta fall torde kunna prövas på annat sätt.

Kommittén har vidare framhållit, att vittneskostnaderna syntes kunna nedbringas genom en mera omsorgsfull planläggning av handläggningen av målen än som nu ibland förekomme. I denna del har kommittén anfört följande.

Om i målet ett flertal vittnen skall höras, bör domstolen icke alltid kalla samtliga vittnen att iakttaga inställelse vid samma tidpunkt på dagen. Domstolen bör kunna förfara antingen så att en särskild tidpunkt utsättes redan i kallelsen eller så att en i vittneskallelsen utsatt tidpunkt jämkas före inställelsen. I följd av stadgandena i 43 kap. 2 § sista stycket och 46 kap. 2 § sista stycket rättegångsbalken finnes icke hinder mot ett sådant förfarande, när det gäller vittnen som man har anledning räkna med komma att inställa sig. Genom att domstolarna förfara på nu angivet sätt kan mycken tid sparas för vittnena, vilket kan medföra minskade ersättningsbelopp till vittnena för uppehållskostnad och tidsspillan.

Kommittén har erinrat om att den föreslagna höjningen av maximibeloppet för uppehållskostnad borde medföra en höjning till 10 kronor av det belopp som enligt 2 § kungörelsen den 10 juli 1947 med bestämmelser angående vissa kostnader vid domstol högst kan utbetalas i *förskott* till vittnen m. fl. Jämväl det i 4 § lagen om *fri rättegång* angivna maximibeloppet för traktamentsersättning har syntes kommittén i detta sammanhang böra höjas till 10 kronor. Vid promemorian har emellertid icke fogats annat författningsutkast än ett förslag till lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl.

I sin promemoria har kommittén jämväl diskuterat vissa andra närstående spörsmål, nämligen om ersättning för tidsspillan i det fall, då vittne ej lider ekonomisk förlust, samt frågan om sådan ändring av bestämmelserna om vittnesersättning, att polismän kunde beredas möjlighet till ersättning efter grunder som särskilt anpassats efter deras arbetsförhållanden. I dessa delar innehåller promemorian icke några förslag om åtgärder.

Yttranden.

Över kommitténs promemoria har efter remiss yttranden avgivits av Göta hovrätt, hovrätten för Västra Sverige, hovrätten för Övre Norrland, riksåklagarämbetet, statskontoret, föreningarna Sveriges härads hövdingar, Sveriges stadsdomare, Sveriges landsfogdar, Sveriges landsfiskaler och Sveriges stadsfiskaler ävensom av svenska polisförbundet, Sveriges advokatsamfund, svenska stadsförbundet och svenska landskommunernas förbund.

En höjning av utgående ersättningar har tillstyrkts i samtliga remissyttranden. I några yttranden har ifrågasatts, huruvida de föreslagna höjningarna är tillräckliga.

Riksåklagarämbetet har sålunda framhållit att höjningen av ersättningen för kostnad för uppehälle skulle komma att utgöra endast 20 % medan ökningen av levnadskostnaderna från 1947, då nuvarande maximibelopp fastställdes, till september 1952 utgjort ca 36 % och traktamentsersättningarna enligt allmänna resereglementet sedan 1946 höjts mera än som nu föreslagits för vittnesersättningarna. Oavsett nu nämnda förhållanden ansåge ämbetet en ersättning för dygn av 18 kronor vara otillräcklig med hänsyn till gällande prisnivå. Ämbetet har därför förordat en viss ytterligare höjning av ersättningen för uppehälle, nämligen till högst 12 kronor i normalfallen och högst 21 kronor i de fall, då utgift för nattlogi åsamkades vittnet eller domstolen eljest med hänsyn till särskilda omständigheter så prövade skäligt.

Hovrätten för Övre Norrland har ifrågasatt om inte rätten, där den med hänsyn till omständigheterna funne synnerliga skäl därtill föranleda, skulle kunna höja beloppet av ersättningen för uppehälle till att motsvara traktamente enligt lägsta klassen i allmänna resereglementet. En liknande ståndpunkt har intagits av *en minoritet inom stadsdomarföreningens styrelse*, som uttalat att därigenom skulle vinnas bland annat den fördelen att traktamentet på ett smidigare sätt än nu kunde anpassas efter penningvärdets förändringar. Skulle det av statsfinansiella skäl icke vara möjligt att bestämma traktamentet så högt som enligt lägsta klassen i resereglementet borde enligt sistnämnda yttrande tagas under övervägande att införa en särskild klass i reglementet, avsedd för vittnen m. fl.

I några yttranden förekomma uttalanden i anledning av vad kommittén anfört om angelägenheten av att begränsa vittnesersättningarna. Sålunda har *riksåklagarämbetet* anfört att det kunde ifrågasättas om icke, i viss analogi med resereglementets motsvarande föreskrifter, bestämmelsen om ersättning för uppehälle kunde utformas så att, därest den tid som ett vittne nödgades tillsätta för inställelsen kunde antas ej komma att uppgå till 8 timmar, högst hälften av maximibeloppet för normalfallet finge utdömas. En sådan regel borde, har ämbetet erinrat, medföra en motsvarande begränsning av möjligheterna att erhålla förskott å vittnesersättning.

Härads hövdingeföreningen har instämt i kommitténs uttalande att vittneskostnaderna syntes kunna nedbringas genom en omsorgsfull planläggning av målens handläggning. Föreningen har emellertid velat framhålla

att det för en riktig sådan planläggning alltid vore önskvärt och ibland nödvändigt att åklagare och advokater medverkade genom att i god tid ange resemöjligheterna för vittnena, den ordning vari vittnena önskades hörda och den ungefärliga tid som kunde förmodas bli behövlig för hörande av varje vittne. Också den förut nämnda *minoriteten inom stadsdomarföreningens styrelse* har berört detta spörsmål och framhållit som lämpligt icke blott att tidpunkten för inställelsen fastställdes med omsorg utan även att, i den mån det erfordrades och vore möjligt, i vittneskallelsen angäves hur lång tid som kunde beräknas åtgå för vittnesärendet så att vittnet kunde bedöma hur lång ledighet som erfordrades.

Slutligen må nämnas att *stadsfiskalsföreningen* framfört tanken på att varje vittne skulle få ersättning — med ett mindre belopp — utan yrkande och utan att det visades att inställelsen hade någon ekonomisk betydelse för vittnet. Föreningen har anfört att den grundläggande tanken om vittnesplikten som en medborgerlig skyldighet av skilda skäl alltmer uttunnats. För flertalet vittnen medförde inställelsen mer eller mindre omak även om detta ej kunde fixeras till något belopp i pengar.

Departementschefen.

Gällande bestämmelser om ersättning av allmänna medel åt vittne och målsägande, som utan att vara part höres i anledning av åklagarens talan, ävensom åt part, som åtnjuter fri rättegång, tillkom år 1947. Den höjning av prisnivån som därefter inträtt har gjort en jämkning av beloppen aktuell. I anledning härav har 1951 års rättegångskommitté, som har till uppdrag att verkställa en allmän översyn av de författningsbestämmelser som reglerar vårt rättegångsväsen, ansett sig böra lägga fram en särskild promemoria med förslag till vissa höjningar. Kommitténs förslag innebär en höjning av maximiersättningen för uppehälle till vittnen och därmed i förevarande hänseende jämställda från 8 kronor till 10 kronor för varje dag. Det särskilda maximibeloppet av 15 kronor som nu kan ges, om utgift för nattlogi åsamkas vittnet eller domstolen eljest med hänsyn till omständigheterna så prövar skäligt, föreslås höjt till 18 kronor. Ersättningen till vittne för tidsspillan, nu högst 20 kronor, skulle kunna utgå med högst 30 kronor. Ersättningen till part med fri rättegång — den kan endast avse traktamentsersättning och må utgå endast om parten förelagts att inställa sig personligen vid rätten och synnerliga skäl föreligger att giva honom ersättning utöver ersättning för resekostnaden — är nu maximerad till 8 kronor och skulle liksom motsvarande maximibelopp för vittnesersättning höjas till 10 kronor. Vittne kan under vissa förutsättningar erhålla förskott, förutom för resekostnad, också för särskild kostnad för uppehälle. För sådant förskott har i administrativ väg fastställts ett maximum av 8 kronor. Kommittén förutsätter en motsvarande jämkning av detta belopp. Slutligen må nämnas att den ersättning, som enligt en särskild kungörelse av den 26 september 1947 må tillerkännas person som hörts under förundersökning i brottmål, maximerats på det sättet att den ej må utgå med högre belopp än

den hörde skulle ägt uppbara om han hörts som vittne vid domstol och ägt erhålla ersättning av allmänna medel för inställelsen. En höjning av maximum för vittnesersättningen får sålunda inverkan också på maximum för ersättning jämlikt nämnda kungörelse.

I de över promemorian avgivna yttrandena har en höjning av ersättningarna tillstyrkts, varvid dock några remissinstanser föreslagit en något kraftigare höjning än promemorians förslag innebär. För egen del finner jag kommitténs förslag lämpligt avvägda. Givetvis kan det förekomma fall där trots en dylik höjning av maximibeloppen full ersättning för de verkliga, av inställelsen vid rätten föranledda kostnaderna ej kan ges, men så måste alltid bli förhållandet, såvida ej maximibeloppen sättes vida högre än vad som rimligen kan ifrågakomma. En särskild anledning att iakttaga försiktighet vid höjandet av maximiersättningen är att, som kommittén också framhållit, maximiersättningen i praktiken tenderar att bli normalersättning. Det i vissa remissyttranden framförda förslaget att anknyta vittnesersättningarna, i vad de avser kostnad för uppehälle, till allmänna resereglementet finner jag — även om en särskild lägre traktamentsklass skulle införas — mindre lämpligt av den anledningen, att därigenom principen om prövning i varje särskilt fall av vilken ersättning som är erforderlig kunde undanskymmas; resereglementet är ju i andra fall avsett att tillämpas utan någon dylik prövning. Eftersom det nu är fråga endast om de jämkningar som påkallas av penningvärdets förändring sedan nuvarande bestämmelsers tillkomst, finner jag ej anledning att till prövning uppta den i ett remissyttrande väckta frågan om en även utan särskilt yrkande utgående vittnesersättning. Ej heller föreligger anledning att dröja vid de andra spørsmål som kommittén behandlat i sin promemoria men därom kommittén ej framlagt några förslag.

Lagändringarna torde böra träda i kraft med ingången av budgetåret 1953/54. Frågan om erforderlig anslagshöjning i anledning av lagförslagen kommer att av mig anmälas i statsverkspropositionen.

I enlighet med det anförda har inom justitiedepartementet upprättats förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 (nr 632) angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl.; samt
- 2) lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 19 juni 1919 (nr 367) om fri rättegång.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets yttrande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Olle Hellberg.

¹ Denna bilaga, vilken är likalydande med de vid propositionen fogade lagförslagen, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 13 januari 1953.

Närvarande:

justitieråden NISSEN,
HELLQUIST,
KARLGREN,
regeringsrådet ECKERBERG.

Enligt lagrådet denna dag tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 12 december 1952, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 (nr 632) angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl.; samt
- 2) lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 19 juni 1919 (nr 367) om fri rättegång.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet, hovrättsrådet B. Lassen.

Lagrådet lämnade förslagen utan erinran.

Ur protokollet:
Olle Hellberg.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 januari 1953.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, lagrådets den 13 januari 1953 avgivna utlåtande över de till lagrådet den 12 december 1952 remitterade förslagen till

- 1) lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 10 juli 1947 (nr 632) angående ersättning av allmänna medel till vittnen m. fl.; samt
- 2) lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 19 juni 1919 (nr 367) om fri rättegång.

Med förmålan att förslagen av lagrådet lämnats utan erinran hemställer föredraganden, att desamma måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Georg Dahlin.